



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4310/2019
31.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Петар Ракочевић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Небојша Станковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2578/18 од 16.10.2018. године, на седници одржаној 31.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2578/18 од 16.10.2018. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова на име одговора на ревизију.

Образложење

Основни суд у Нишу, пресудом П 2369/14 од 11.12.2017. године, одбио је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужени да исплати тужиоцу на име накнаде штете за 2007. годину, износ од 400.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана подношења тужбе па до исплате (став први изреке). Обавезао је тужиоца да накнади туженом трошкове парничног поступка у износу од 118.400,00 динара, у року од 15 дана по пријему пресуде, под претњом извршења, као и да туженом на досуђени износ трошкова плати законску затезну камату од дана извршности пресуде (став други изреке).

Апелациони суд у Нишу, пресудом Гж 2578/18 од 16.10.2018. године, одбио је као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Нишу П 2369/14 од 11.12.2017. године.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, ради разматрања правних питања од општег интереса, уједначења судске праксе и потребе новог тумачења права.

Апелациони суд у Нишу, решењем РЗ 41/19 од 15.10.2019. године, изјаснио се, да не предлаже Врховном касационом суду одлучивање о ревизији тужиоца,

изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2578/18 од 16.10.2018. године.

Тужени је благовремено поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 401. став 2. тачка 5. а у вези члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.125/04, 111/09, 36/11 и 53/13-УС), који се у конкретној ситуацији примењује на основу одредбе члана 506. став 1. важећег Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18), и утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужба је поднета 29.12.2009. године. Предмет тужбеног захтева је накнада штете у износу од 400.000,00 динара.

Одредбом члана 394. став 2. ЗПП је било прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима кад се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима, потраживање у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14, који се примењује од 31.05.2014. године), је прописано, да, ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра, односно 100.000 евра у привредним споровима, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона.

Како вредност предмета спора побијане правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, то ревизија тужиоца није дозвољена на основу цитираних одредби члана 394. став 2. ЗПП и 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 150. став 1. ЗПП је прописано да, суд ће приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. О томе који су трошкови били потребни, као и о висини трошкова, одлучује суд ценећи све околности.

Према томе, ценећи све околности у конкретној ситуацији, трошкови на име одговора на ревизију, нису били потребни ради вођења парнице, због чега је одбијен као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова на име одговора на ревизију, сходно одредби члана 150. став 1. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу чл.404. и 161. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић